

The Honorific Singular forms in Tirukkural and its Malayalam Translations (Based on the words related to the hero and heroine)

Dr. Poonguzhali R

Assistant Professor of Tamil

Prathyusha Engineering College, Thiruvallur.

Abstract

It is natural that all the social inequalities prevailing in society are reflected in the language used in that society. In this regard, the use of honorific singular forms, which is one aspect of these inequalities, is noteworthy. There is no doubt that the use of honorific singular forms is an expression of social superiority. In this context, it is a common practice worldwide for those of higher status to be referred to with honorific singular forms, while those of lower status are referred to with ordinary singular forms. This practice of using honorific singular forms is found in the derived nouns referring to the hero and heroine in the Tirukkural. Furthermore, it is also observed in the verb endings of the couplets containing ideas related to the hero and heroine. This article aims to examine whether the Malayalam translations of the Tirukkural have taken this practice into consideration.

Keywords: *Tirukkural, Malayalam translation of Tirukkural, derived noun, derived suffix, honorific singular form, elevated words, high status, hero, heroine, women, male society, respectful singular words.*

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: 1

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

[https://doi.org/10.5281/
zenodo.18981635](https://doi.org/10.5281/zenodo.18981635)

References

1. (2012). Tirukkural. Chennai: Sri Senbaga Publication.
2. Abdulla Sahib, V.V. (2002). Tirukkural Malayalam. Erode: Gupta Press.
3. Burrow, T., Emeneau, M.B. (1984). A Dravidian Etymological Dictionary. Oxford: Clarendon press.
4. Gandhi, K. (2006). Tirukkuralil Samoogaviyal Sindhanaigal (Ph.D. Thesis). Madurai: Gandhigram Rural Institute.
5. Nuhman, M.A. (1999). Adippadai Tamil Ilakkanam. Srilanka: University of Peradeniya.
6. Ramesan Nair (Trans.). (2018). Tirukkural. Kottayam: D.C. Books.
7. Sanmugam, S.V. (2002). Kural Vasippu. Chennai: Manivasagar Publication.
8. Swamy Velayutham Pillai. (2002). Tirukkural Cholladaivu. Chennai: Saiva Siddhata works Publishing Society.

திருக்குறளில் சிறப்பொருமை வழக்கும், அதன் மலையாள மொழிபெயர்ப்பும் (தலைவன், தலைவி குறித்த சொற்களை முன்வைத்து)

முனைவர் இரா. பூங்குழலி

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர்
பிரத்யக்ஷா பொறியியல் கல்லூரி, திருவள்ளூர்

முன்னுரை

சமூகத்தில் நிலவும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள், சமூகத்தில் வழங்கப்படும் மொழியில் பிரதிபலிக்கப்படுவது இயல்பு. அந்த வகையில் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் ஒன்றான சிறப்பு(மரியாதை) ஒருமைப் பயன்பாடு குறிப்பிடத்தக்கது. சிறப்பொருமை பயன்படுத்துவது சமூக உயர்வின் வெளிப்பாடு என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நிலையில் உயர்ந்தோர் சிறப்பொருமையாலும், தாழ்ந்தோர் ஒருமையாலும் குறிக்கப்படுவது உலகவழக்கு. இத்தகைய சிறப்பொருமை வழக்கு திருக்குறளில் தலைவன், தலைவி குறித்த ஆக்கப்பெயர்களில் காணப்படுகின்றது. அதோடு, தலைவன், தலைவி குறித்த கருத்துக்கள் இடம்பெறும் குறட்பாக்களின் வினைமுற்று விசுதிகளிலும் காணப்படுகிறது. இவ்வழக்கினைத் திருக்குறள் மலையாள மொழிபெயர்ப்புகள் கருத்தில் கொண்டுள்ளனவா என்பதை ஆராய்வதாய் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முக்கிய சொற்கள்: திருக்குறள், திருக்குறள் மலையாள மொழிபெயர்ப்பு, ஆக்கப்பெயர், ஆக்க விசுதி, சிறப்பொருமை, உயர்வு வழக்கு, உயர்நிலை, தலைவன், தலைவி, மகளிர், ஆண் சமூகம், மரியாதையொருமை சொற்கள்

சிறப்பொருமைவழக்கு எனும் பொருண்மையினை ஆராய்வதற்கு மலையாளத் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புகளான, இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பு(1998), வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பு (2002) ஆகிய இரு மொழிபெயர்ப்புகள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இக்கட்டுரை இரு நிலைகளாக அமைகின்றன. ஒன்று: தலைவன், தலைவி குறித்த ஆக்கப் பெயர்களின் மொழிபெயர்ப்புகள், இரண்டு: தலைவன், தலைவி குறித்த வினைமுற்று வடிவங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள்.

தலைவன், தலைவி குறித்த ஆக்கப்பெயர்களும், அதன் மொழிபெயர்ப்புகளும்

திருக்குறளில் தலைவன் குறித்த ஆக்கப்பெயர்களாக, கள்வன், கொழுநன், துறைவன், காதலர், காதலன், காதலார், ஆகியனவும், தலைவி குறித்த ஆக்கப்பெயர்களாக, மகளிர், பெண்டிர், இல்லாள், மனையாள் ஆகியனவும், இருக்கின்றன.

தலைவனைக் குறிக்கும் கள்வன் எனும் சொல்லுக்கு இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பில் மாயன், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பில் கள்ளகாமுகன் எனும் சொல்லும் இடம் பெறுகிறது. காமுகன் என்பது மலையாள வழக்கில் காதலன் எனும் பொருளில் வழக்கில் உள்ளது. கொழுநன் எனும் சொல்லுக்கு இணையாக மொழிபெயர்ப்புகளில் கணவன், பதி ஆகிய இரு சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

துறைவன் எனும் சொல்லுக்கு நாதன், துறய்க்குடையோன், நேஸக்கார், காமுகன் ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. காதலார் எனும் சொல்லுக்கு அனுராகமார், ப்ரேம முள்ளிலிருப்போர் ஆகிய சொற்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன. காதலார் என்னும் சொல்லில் உள்ள ஆர் எனும் விசுதி பன்மையில் திருக்குறளில் இடம்பெறுகிறது. இந்நிலையில் மொழிபெயர்ப்புகளில் மார், ஓர் ஆகிய பன்மை விசுதிகள் இணைந்த சொற்களே கையாளப்பட்டுள்ளன. காதலன் எனும் சொல்,

தன்னைத் தான் விரும்புதல் எனும் நிலையில் மொழிபயர்ப்புகளில் ஸ்நேகிப்போன், ஸ்நேகமுள்ளனவன் ஆகிய சொற்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. காதலர் எனும் ஆக்கப் பெயருக்கு இரமேசன்நாயர் மொழிபெயர்ப்பில், காமுகன், நாயகன், நாதன், காந்தன், ப்ரியன், காமுகர் ஆகியனவும், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பில் ப்ரியன், காமுகன், காதலர், நாதன் ஆகியனவும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறளில் காணப்படும் மகளிர், பெண்டிர் ஆகிய ஒரு பொருள் குறித்த பெயர்களுக்கு இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பில், மாதர், பெண், ஸ்த்ரீ, மங்க, மங்கமார், வேஷ்ய ஆகியனவும், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பில் ஸ்த்ரீ, ஸ்த்ரீகள், விலாஸினிகள், வேஷ்ய ஆகியனவும் கையாளப்பட்டுள்ளன. இல்லாள், மனையாள் ஆகிய பெயர்களுக்கு இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பில், பத்னி, கேஹினி, பெண்ணாள், குடும்பினி, இல்லாள், க்ரஹினி ஆகியனவும், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பில் பத்னி, பார்ய, ஸ்த்ரீ, களத்ரம் ஆகியனவும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறளின் மகளிர், பெண்டிர் ஆகியன பெண்கள் எனும் பன்மையைக் குறிக்கும் சொற்களாக உள்ளன. இத்தகைய பன்மை குறிக்கும் சொற்களுக்கு இணையாக மொழி பெயர்ப்புகளில், மாதர், மங்கமார் முதலான பன்மை சொற்கள் இடம்பெற்றாலும் மங்க, வேஷ்ய ஆகிய ஒருமைச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறு ஒருமையில் இடம்பெற்றிருந்தாலும் அவை வெளிப்படுத்தும் குறட்பாவின் பொருளில் மாற்றம் இல்லை. அதோடு, மகளிர், பெண்டிர் ஆகிய இரு பெயர்களும் பொதுமகளிரைக் குறிக்கத் திருக்குறளில் இடம்பெற்றிருந்தாலும், மொழிபெயர்ப்புகளில், விலாஷினிகள்(912), வேஷ்ய (918,920) ஆகிய சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவை மலையாள வழக்கில் பொது மகளிரைக் குறிக்கும் சொற்களாக இருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுமகளிரைக் குறிக்கும் பிற இடங்களில்,

ஸ்த்ரீ, ஸ்த்ரீகள், பெண் என இடம்பெற்றாலும் அவை முழு குறட்பாவினூடாகப் பொது மகளிரைக் குறித்து வருகின்றன.

இல்லாள் என்பதைக் குறிக்க மொழி பெயர்ப்புகளில் பத்னி, கேஹினி, பெண்ணாள், குடும்பினி, இல்லாள், பார்ய, ஸ்த்ரீ ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்துமே மனைவி எனும் பொருளில் வரும் ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களாக இடம் பெறுகின்றன. இவற்றுள், திருக்குறளில் நற்பண்புடைய மனைவி, அழகிய மனைவி ஆகிய பொருண்மைகளில் வரும் இல்லாள் என்பதற்கு இணையாக மொழிபெயர்ப்பில் பத்னி (52, 906), குடும்பி3னி (906) ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. அதே போன்று மனையாள் என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாக, க்ரஹினி (இர.904), களத்ரம்(அப்.904) ஆகியன இடம்பெறுகின்றன. க்ரஹம் என்றால் வீடு என்று பொருள், வீட்டினை ஆள்பவள் எனும் பொருளில் க்ரஹினி எனும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறளில் சிறப்பொருமை வழக்குகள்

திருக்குறளில் தலைனைக் குறித்த ஆக்கப்பெயரான காதலர் என்பது சிறப்பொருமையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பெயருக்கு மொழிபெயர்ப்புகளில் பெரும்பான்மையாக ஒருமையே கையாளப்பட்டுள்ளன. அதாவது, திருக்குறளில் ஆக்கப்பெயர்களின் அர்விசுதியானது சிறப்பொருமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. சான்றாக, காதலர் எனும் சொல்லினை எடுத்துக் கொண்டால், ஊராரின் அலருக்குத் துணையாக நிற்கின்ற காதலர் (திரு.1150), வினையின் பொருட்டு பிரிந்து சென்ற காதலர்(1185, 1224, 1278, 1308), சினம் கொள்ளாத காதலர் (திரு.1208), தூது அனுப்பிய காதலர்(திரு.1211), கனவில் வந்த காதலர்(திரு.1216, 1219), ஊடலை நீக்கும் காதலர்(திரு.1246) ஆகிய பொருண்மைகளில் காதலர் எனும் பெயர் இடம்பெறுகின்றன. இப்பெயர் இடம்பெற்ற குறட்பாக்கள் பெறும்பாலும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்நிலையில்,

திருக்குறளில் காதலர் என தலைவன் மரியாதை (சிறப்பு) ஒருமையால் குறிக்கப்படுகின்றான். அதுவே, தலைவி குறித்த ஆக்கப்பெயர்களில் இல்லாள், மனையாள் என ஒருமை விசுதி பெற்ற பெயர்களே காணப்படுகின்றன. பெண்டிர், மகளிர் ஆகிய பெயர்களின் இர் விசுதி பன்மையைக் குறித்து வருகின்றன.

சிறப்பொருமை எனும் நிலையில் தலைவன், தலைவி இடம்பெறும் குறட்பாக்களின் வினைமுற்று விசுதிகளையும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அதாவது, புலவி நுணுக்கம் எனும் அதிகாரத்தில் உள்ள திருக்குறள்களில், சூடினீர் (1313), மறந்தீர்(1316), தும்மினீர் (1317), மறந்தீரோ(1318), நோக்கினீர்(1320) என்று மனைவி தன் கணவனை முன்னிலைப் பன்மைச் சிறப் பொருமையாகவும், தும்மினார் (1312) எனப் படர்க்கையில் சிறப் பொருமையாகவும் குறிப்பது இங்கு நோக்குதற்குரியது. அதோடு, நீர் (1319, 1320) என்னும் வடிவமும் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதுவே, தலைவி, ஊடினாள்(1314), கொண்டனள் (1315), புல்லாள் (1316), அழுதாள் (1317, 1318) என ஒருமையால் குறிக்கப்பட்டுள்ளாள். இதன்வழி, தலைவி ஒருமையாலும், தலைவன் சிறப் பொருமையாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதனை அறிய முடிகிறது. எனவே, திருக்குறள் கால மொழியில் சமூக உயர்வு-தாழ்வு இருந்திருக்கின்றது.

திருக்குறளின் சிறப்பொருமை வழக்கு இல்லா மொழிபெயர்ப்புகள்

திருக்குறளில், காதலர் என்பது பத்து இடங்களில் காணப்படுகிறது. இந்நிலையில், சிறப்பொருமை இடம்பெறல் எனும் நிலையில், இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு இடத்திலும், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழி பெயர்ப்பில் இரு இடங்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன. மொழிபெயர்ப்புகளில் சிறப்பொருமை பெற்ற சொற்களாகக் காமுகர், காதலர் ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. மொழிபெயர்ப்பில் கையாளப்பட்ட எஞ்சிய சொற்களாக,

இரமேசன் நாயர் மொழிபெயர்ப்பில், காமுகன், நாயகன், நாதன், காந்தன், ப்ரியன் ஆகிய சொற்களும், வி.வி. அப்துல்லா சாகிப் மொழிபெயர்ப்பில் ப்ரியன், காமுகன், நாதன் ஆகிய சொற்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன. எனவே, அர் எனும் சிறப்பொருமை விசுதியானது அன் என மொழிபெயர்ப்பில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தலைவன், தலைவி இடம்பெறும் குறட்பாக்களின் வினைமுற்று விசுதிகளைக் கொண்டு மொழிபெயர்ப்புகளையும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. புலவி நுணுக்கம் எனும் அதிகாரத்தின் சில குறட்பாக்களில் தும்மினார் (1312), சூடினீர்(1313) ஆகிய சிறப்பொருமை வழக்குகளின் அர் ஈறு மலையாள மொழி பெயர்ப்பில், தும்மினான் (இர.1312), சொல்லான் (அப்.1312), காணிக்கான் (இர.1313), காணுவான் (அப்.1313) என அன் எனும் ஒருமை விசுதியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதுவே, தலைவியைக் குறிக்கும்பொழுது, பிணங்கிடுவாள் (அப்.1314), அவளுடெ (இர.1315), ஓர்த்தவள் (அப்.1315), வாழ்த்தினாள் (இர.1317, அப்.1317) என ஒருமையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தலைவன், தலைவி என இரு சொற்களைக் குறிக்கும் விசுதிகளும் மொழிபெயர்ப்புகளில் ஒருமையில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

இதன்வழி, தமிழ்ச் சமூகத்தில் உள்ள தலைவனைச் சிறப்பொருமையால் குறிக்கும் வழக்கு இருந்த நிலையில் அது திருக்குறளில் பிரதிபலிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மொழி பெயர்ப்புகளில் கையாளப்பட்டுள்ள சொற்களையும், அதன் ஈறுகளையும் நோக்குகையில் மொழிபெயர்ப்புகள் இந்நிலையினைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் தலைவனுக்கு அடுத்த நிலையில்தான் தலைவி வைக்கப்படுகிறார். வாழ்க்கைத்துணை என்றழைக்கப்படும் தலைவி, இல்லத்திற்கு ஏற்ற சிறப்பியல்புகளை உடையவளாகத் தனது கணவனின் வளத்திற்காக வாழ்பவளாக இருத்தல் வேண்டும் எனும் கருத்தினை திருக்குறள்

குறிப்பிடுகிறது. இதனை மனைத்தக்க மாண்பு (திரு.51) எனும் தொடரின் வழி அறியமுடிகிறது. திருக்குறளில் தலைவி, இல்லத்திற்குரியவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். அதுவே, இல்லறத்தில் தலைமை ஆடவனுக்கே உரியது என திருக்குறள் கூறுகிறது. இதனைப் பெண்வழிச் சேறல் எனும் அதிகாரத்தில் உள்ள கருத்துக்கள் வழி அறியலாம். அதோடு, நல்லமனைவிகணவனிடம் பணிந்து நடப்பாள் என்னும் கருத்தினையும் குறிப்பிடுகிறது. இதனைக் “கொழுந்தொழுதெழுவான்” எனும் தொடரால் அறியலாம். இதன்வழி குடும்பத்தின் தலைமை ஆணுக்குரியது எனும் கருத்தினை திருக்குறள் வலியுறுத்துவதனை அறிய முடிகிறது. என்வே தான், தலைவன் சிறப்பு ஒருமையால் வழங்கப்பட்டுள்ளான்

திருக்குறள் காலச் சமூகத்தில் ஆண் உயர்வு பெற்றிருந்த நிலையும் பெண் சிறுமைப்பட்டிருந்த நிலையும் அறிய முடிகிறது. தமிழ்ச் சமூகத்தில் உள்ள தலைவனைச் சிறப்பொருமையால் குறிக்கும் வழக்கு இருந்த நிலையில் அது திருக்குறளில் பிரதிபலிக்கப்பட்டது. ஆனால் மொழிபெயர்ப்புகளில் கையாளப்பட்டுள்ள சொற்களையும், அதன் ஈறுகளையும் நோக்குகையில் மொழிபெயர்ப்புகள் இந்நிலையினைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. திருக்குறள் குறிப்பிடும் மனைவி எனும் பொருளைக் குறித்த சொற்களுக்கு இணையான சொற்களைக் கையாண்டாலும், திருக்குறள் காலச் சமூகத்தில் உள்ள சமுதாய ஏற்ற தாழ்வுகளோடு பொருத்திப் பார்க்க மொழி பெயர்ப்புகள் தவறிவிட்டன.

இறுதியாக, ஒரு சமூகத்தின் சூழல், பண்பாடு ஆகியன மொழி பயன்படுத்தும் முறையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. சமூகத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் பயன்படுத்தப்படும் மொழியிலும் காணப்படுகின்றன. இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு மக்களின் செயல்பாட்டுப் பண்பும் அடிப்படைக் காரணிகளும் ஒன்றாக இருக்கின்றது. அந்த வகையில், திருக்குறளில் மரியாதை ஒருமை சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சமூகத்தின் வழக்கங்கள் அக்கால மொழியிலும், இலக்கியங்களிலும் வெளிப்படுவது இயல்பு ஆகும். இந்நிலையில்,

திருக்குறள் காலச் சமூகத்தில் தலைவி, தலைவன் ஆகிய இருவரும் தலைவனே முதல் நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டுள்ளான் என்பதைத் திருக்குறளின் சொற்பயன்பாட்டுவழி அறிய முடிகிறது. இதன்வழி, தமிழ்ச்சமூகத்தில் தலைவனைத் தலைவி சிறப்பொருமையாலும், தலைவியைத் தலைவன் ஒருமையாலும் அழைப்பது வழக்கம் என்பதைத் திருக்குறளும் உறுதிப்படுத்துகிறது. திருக்குறளில் உள்ள சிறப்பொருமை சொற்களுக்கு நிகரான சொற்களை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பயன்படுத்தவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. ஒரு மூலத்தினை மொழிபெயர்ப்புக்கு உட்படுத்தும்பொழுது அம்மூல நூல் எழுந்த சமூகச் சூழலையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பது இங்கு நோக்கவேண்டியுள்ளது. இந்நிலையில், பெயர்களின் ஈறுகளும், வினைமுற்றின் ஈறுகளிலும் மொழியில் சமூகத்தின் மதிப்பினைக் கட்டமைக்கின்றன. இத்தகைய சமூக ஏற்றத் தாழ்வு வழக்குகள் இலக்கியங்களில் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று ஆகும்.

துணைநின்றவை

1. (2012). திருக்குறள். சென்னை: ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்.
2. காந்தி, கா. (2006). திருக்குறளில் சமூகவியல் சிந்தனைகள் (முனைவரப்பட்ட ஆய்வேடு). மதுரை: காந்தி கிராமிய பலகலைக்கழகம்.
3. சண்முகம், செ. வை. (2002). குறள் வாசிப்பு. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
4. சாமி வேலாயுதம் பிள்ளை. (2002 ம.ப.). திருக்குறட் சொல்லடைவு. சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
5. நுஃமான், எம். ஏ. (1999). அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம். இலங்கை: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
6. ரமேசன் நாயர் (மொ. ஆ.). (2018 ம.ப.). திருக்குறள். கோட்டயம்: டி.சி. பக்ஸ்.
7. வி.வி. வி.வி. அப்துல்லா சாகிப்-இன் (மொ. ஆ.). (2002). திருக்குறள் மலையாளம். ஈரோடு: குப்தா பிரஸ்.
8. Burrow, T., Emeneau, M.B. (1984). A Dravidian Etymological Dictionary. Oxford: Clarendon press